

Sygn. akt V CSK 555/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku T. S.  
przy uczestnictwie M. Z. i K. S.  
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 czerwca 2020 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.  
z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika M. Z. kwotę 1367 (tysiąc trzysta sześćdziesiąt siedem) zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

W świetle utrwalonego i bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, dla spełnienia wymagania z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest wyodrębnienie w skardze kasacyjnej wniosku o jej

przyjęcie do rozpoznania oraz przedstawienie profesjonalnego wyводу prawnego nawiązującego do przesłanek przedsądu wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Sąd Najwyższy nie rozpoznaje bowiem sprawy jako sąd kolejnej instancji, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, przyjmowanym do rozpoznania nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 339 k.c., art. 336 zdanie pierwsze k.c., art. 6 k.c. w kontekście art. 339 k.c., co doprowadziło ostatecznie do naruszenia art. 172 § 1 i 2 k.c. i art. 7 k.c. W uzasadnieniu tego wniosku wnioskodawca powołał się na domniemanie samoistności posiadania nieruchomości, której dotyczył wniosek. Wskazał, że okoliczności faktyczne, na które powoływał się w toku postępowania, oczywiście wskazują na to, iż był posiadaczem samoistnym nieruchomości, a ten stan trwał przez czas dostatecznie długi do nabycia prawa jej własności przez zasiedzenie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze prima facie zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.).

Argumentacja przytoczona przez wnioskodawcę w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego zarzuty są skierowane bezpośrednio przeciwko ustaleniom faktycznym przyjętym za podstawę rozstrzygnięcia oraz przeciwko prowadzącej do nich ocenie dowodów. Tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a dokonany przez Sąd meriti ustaleniami Sąd Najwyższy w postępowaniu wywołanym skargą kasacyjną pozostaje związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Sądy meriti wskazały, jakie działania w odniesieniu do nieruchomości, której dotyczy wniosek podejmował wnioskodawca i jego poprzednicy, czy miały one umocowanie w uzgodnieniach z właścicielem, były konsekwencją udzielonych przez niego zezwoleń oraz mieściły

się w ich ramach, czy też wynikały z manifestacji zamiaru jej zasiedzenia przez wnioskodawcę i jego poprzedników, jako posiadaczy samoistnych. Z ustaleń i ich oceny prawnej wynika, że jako posiadanie samoistne zostały zakwalifikowane jego akty władania nieruchomością poczynwszy od 1996 r. Wcześniej wnioskodawca i jego poprzednicy prawni władali nią i zabudowaniami na niej, jako posiadacze zależni.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c., § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 i z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

aj